

วารสารศรีวนาลัยวิจัย ปีที่ 15 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2568

กลวิธีในการแปลกริยาซ้อนจากภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษ Strategies in Translating Double Verb Construction

จุฑามณี ทิพราช^{1*}, นิติรัตน์ อุทธชาติ², ศุทธิณี พลหาญ³, ชญาณันท์ ปิติกรพวงเพชร⁴Jutamanee Tipparach^{1*}, Nitirat Utthachat², Sutthinee Ponhan³, Chayanant Pitikompuangpetch⁴^{1*,2,3,4} สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 34000

^{1*,2,3,4} Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,

Ubon Ratchathani Rajabhat University, Mueang District, Ubon Ratchathani, 34000

*Corresponding author; E-mail: j.tipparach@gmail.com

Received 1 May 2025 Revised 11 June 2025

Accepted 24 June 2025 Available online 26 June 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลยุทธ์การแปลที่ใช้โดยกลุ่มตัวอย่างในการแปลคำกริยา (Serial Verb Constructions หรือ SVCs) จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จำนวน 20 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ก่อนที่จะเริ่มงานแปล กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มจะได้รับการฝึกอบรมการแปลคำกริยาโดยอิงตามคำกริยา 8 ประเภทที่แตกต่างกัน จำนวน 6 ชั่วโมง ได้แก่ 1) การเคลื่อนไหว 2) การวางท่าทาง 3) เริ่มต้นด้วย "รับ" 4) เริ่มต้นด้วย "ใช้" 5) กลุ่มเปิด 6) เริ่มต้นด้วย "ให้" 7) เริ่มต้นด้วย "ทำ" และ 8) SVC ที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ เครื่องมือวิจัย คือ แบบทดสอบการแปลเชิงอัตนัย 40 ข้อ ซึ่งเน้นที่คำกริยา เครื่องมือนี้แสดงให้เห็นถึงความเที่ยงตรงของเนื้อหาในระดับสูง และมีค่าดัชนีความสอดคล้องที่ 0.94 ซึ่งได้รับการยืนยันจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวข้องกับการใช้เปอร์เซ็นต์ คะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบ t แบบพหุ

ผลวิจัยจำแนกออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการฝึกอบรม และกลยุทธ์การแปล

1. ผลสัมฤทธิ์ในการแปลดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังจากการฝึกอบรม คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 6.1 ก่อนการฝึกอบรมเป็น 12.85 หลังการฝึกอบรม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

2. กลยุทธ์การแปล: พบกลยุทธ์การแปลที่แตกต่างกันทั้งหมด 15 กลยุทธ์ กลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุดห้าประการ ได้แก่ การละคำ (27.15%) มักใช้กับประโยคแสดงการเคลื่อนไหว (35 ครั้ง) การเติมคำบุพบท "to" เพื่อเชื่อมกริยา (24.55%) มักใช้กับประโยคแสดงท่าทางที่ขึ้นต้นด้วย "use" (40 ครั้ง) การแปลตามตัวอักษร (14.97%) มักใช้กับประโยคแสดงท่าทางที่ขึ้นต้นด้วย "give" (32 ครั้ง) การเติมคำเชื่อม "and" เพื่อเชื่อมกริยา (7.98%) สังเกตได้มากที่สุดกับประโยคแสดงท่าทางที่ขึ้นต้นด้วย "posture" (18 ครั้ง) และการปรับโครงสร้างประโยคโดยดัดแปลงคำนามหรือวลีคำนาม (4.99%) ซึ่งพบมากที่สุด ใน SVC ที่เกิดขึ้น (14 ครั้ง) กลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุดคือการปรับประโยคกริยา รูปประธานให้เป็นกริยากรรม ซึ่งเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว (0.20%)

คำสำคัญ: การแปล, กลวิธีในการแปล, กริยาซ้อน

ABSTRACT

This research aimed to investigate the translation strategies employed by student samples when translating double verbs (Serial Verb Constructions or SVCs) from Thai to English. The samples were 20 third-year Business English Program students from the Faculty of Humanities and Social Sciences, Ubon Ratchathani Rajabhat University, enrolled in the first semester of the 2023 academic year. Before undertaking the main translation task, all groups received 6 hours of training on translating double verbs based on 8 distinct types of SVCs: moving, posturing, beginning with “take,” beginning with “use,” opening, beginning with “give,” beginning with “do/make,” and focusing on resulting. The primary research instrument was a 40-item subjective translation test focusing on SVCs. This instrument demonstrated high content validity and an Index of Item Objective Congruence (IOC) of 0.94, confirmed by three experts. Data analysis involved using percentages, mean scores, standard deviations, and dependent t-tests.

The research yielded two main findings: Training Achievement and translation strategies.

1. There was a statistically significant improvement in translation achievement after the training. The mean score increased from 6.1 before training to 12.85 after training (at a statistical significance level of 0.05).

2. A total of 15 different translation strategies were identified. The five most frequently used strategies were: omission (27.15%), most commonly applied to SVCs indicating movement (35 times), adding the preposition “to” to link verbs (24.55%), most frequently used with SVCs starting with “use” (40 times), literal Translation (14.97%), predominantly used with SVCs starting with “give” (32 times), adding the conjunction “and” to link verbs (7.98%), most observed with posturing SVCs (18 times), and adjusting sentence structures by modifying nouns or noun phrases (4.99%), most common with resulting SVCs (14 times). The least frequently used strategy was adjusting active voice sentences to passive voice, occurring only once (0.20%).

Keywords: Translation, Translation Strategies, Double Verbs

บทนำ

การแปลมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารระดับโลก โดยทำหน้าที่เป็นสื่อกลางที่สำคัญในการถ่ายทอดข้อมูลระหว่างภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ความสำคัญของการแปลนั้นเห็นได้จากผลงานแปลที่แพร่หลาย เช่น หนังสือชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์ ซึ่งได้รับการแปลไปแล้ว 79 ภาษา ภาษา (นายอินทร์, 2567) และเข้าถึงผู้อ่านทั่วโลก นอกเหนือจากการสื่อสารทั่วไปแล้ว การแปลยังมีความสำคัญเท่าเทียมกันในบริบททางวิชาการและวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อชุมชนโลกมีความเชื่อมโยงกันมากขึ้น เช่น ประชาคมอาเซียน การแปลจึงถือเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เนื่องจากตระหนักถึงความสำคัญนี้

นักแปลจึงแสวงหาวิธีการที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่างานของพวกเขามีความถูกต้องตรงตามต้นฉบับและเป็นธรรมชาติในภาษาเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม กระบวนการแปลมักเต็มไปด้วยความท้าทายทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องจัดการกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนซึ่งแตกต่างกันอย่างมากในแต่ละภาษา ความท้าทายดังกล่าวประการหนึ่งที่มักพบเมื่อแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ คือ การใช้กริยาคุณ หรือที่เรียกว่า โครงสร้างกริยาต่อเนื่อง (SVC) โครงสร้างเหล่านี้ ซึ่งสามารถแสดงถึงการเคลื่อนไหว ทำทาง การรับ การใช้ การเปิด การให้ การก่อให้เกิด หรือการกระทำที่เป็นผล ก่อให้เกิดความยากลำบากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างคำกริยาสองคำภายในหน่วยไวยากรณ์เดียว

สำหรับผู้เรียนชาวไทย ความแตกต่างทางโครงสร้างและไวยากรณ์โดยธรรมชาติระหว่างคำกริยาคุณในภาษาไทยและคำเทียบเท่าในภาษาอังกฤษมักทำให้เกิดความสับสนและก่อให้เกิดปัญหาการแปลที่สำคัญ ความท้าทายเฉพาะนี้เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการทำความเข้าใจว่านักเรียนเข้าถึงงานทางภาษาที่ซับซ้อนดังกล่าวอย่างไร

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งหวังที่จะตรวจสอบกลยุทธ์การแปลที่ใช้โดยกลุ่มตัวอย่างนักเรียนเมื่อเผชิญกับงานแปลคำกริยาคุณในภาษาไทยประเภทเฉพาะเหล่านี้เป็นภาษาอังกฤษ โดยพยายามระบุแนวทางที่พวกเขาใช้เพื่อให้ได้การแปลที่ถูกต้องและสอดคล้องกัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแปลกริยาคุณจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ทบทวนวรรณกรรม

กลยุทธ์การแปลเป็นขั้นตอนที่นักแปลใช้ทั้งแบบรู้ตัวและไม่รู้ตัวเพื่อแก้ปัญหาที่พบในการถ่ายโอนข้อความจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง นักวิชาการด้านการแปลได้พัฒนาและปรับปรุงกลยุทธ์เหล่านี้อย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการแปลและการถ่ายโอนข้อมูล โดยทั่วไป การแปลสามารถมีตั้งแต่แบบตามตัวอักษร (คำต่อคำ) ไปจนถึงแบบอิสระ (อิงตามความหมาย) ตัวอย่างเช่น การแปลตามตัวอักษรจะยึดตามรูปแบบและโครงสร้างไวยากรณ์ของข้อความต้นฉบับอย่างใกล้ชิด โดยมุ่งหวังให้เทียบเท่าแบบคำต่อคำ แนวทางนี้อาจตรงไปตรงมาสำหรับวลีบางวลี แต่ก็อาจนำไปสู่ความอึดอัดหรือเข้าใจผิดได้เมื่อโครงสร้างทางภาษาแตกต่างกันอย่างมาก ในทางกลับกัน การแปลแบบอิสระจะให้ความสำคัญกับความหมาย โดยอนุญาตให้มีการเพิ่มเติม การละเว้น หรือการจัดลำดับข้อความใหม่ เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นธรรมชาติในภาษาเป้าหมาย โดยอาศัยแนวคิดพื้นฐานเหล่านี้ Baker (2011) เสนอแนวทางสำคัญแปดประการที่นักแปลมืออาชีพใช้ในการแก้ไขปัญหาการแปลต่างๆ ดังนี้

1. การแปลด้วยคำทั่วไป (superordinate): การใช้คำศัพท์ที่กว้างกว่าในภาษาเป้าหมายเมื่อไม่สามารถใช้คำเทียบเท่าโดยตรงได้
2. การแปลด้วยคำที่เป็นกลาง/แสดงออกน้อยกว่า: การใช้คำที่สื่อถึงความเข้มข้นหรืออารมณ์น้อยกว่าข้อความต้นฉบับ
3. การแปลด้วยการแทนที่ทางวัฒนธรรม: การแทนที่รายการเฉพาะวัฒนธรรมต้นฉบับด้วยคำเทียบเท่าเฉพาะวัฒนธรรมเป้าหมายที่สื่อถึงฟังก์ชันหรือความหมายที่คล้ายคลึงกัน
4. การแปลโดยใช้คำยืมหรือคำยืมพร้อมคำอธิบาย: การรวมคำจากภาษาต้นฉบับโดยตรง มักจะตามด้วยคำอธิบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับแนวคิดเฉพาะของวัฒนธรรมต้นฉบับ

5. การแปลโดยการสรุปความโดยใช้คำที่เกี่ยวข้อง: การเรียบเรียงความหมายใหม่โดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดดั้งเดิม

6. การแปลโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกัน: การเปลี่ยนความหมายโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับคำศัพท์ในข้อความต้นฉบับแต่สามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้

7. การแปลโดยใช้การละเว้น: การละเว้นคำหรือวลีจากข้อความต้นฉบับโดยเจตนาหากการละเว้นคำหรือวลีเหล่านั้นไม่ทำให้ผู้อ่านสับสนหรือเข้าใจผิด

8. การแปลโดยใช้ภาพลวงตา: การให้คำอธิบายในข้อความเป้าหมายเมื่อไม่มีคำเทียบเท่าโดยตรงช่วยให้ผู้อ่านมองเห็นความหมายได้

แม้ว่ากลยุทธ์ที่ครอบคลุมเหล่านี้จะเป็นกรอบงานที่มีค่าสำหรับสถานการณ์การแปลต่างๆ แต่การศึกษานี้มุ่งเน้นโดยเฉพาะที่ความท้าทายที่เกิดขึ้นในการแปลกริยาคุณิภาษาไทย ซึ่งเรียกอีกอย่างว่าโครงสร้างกริยาแบบอนุกรม (SVCs) เป็นภาษาอังกฤษ SVC ของไทยเป็นโครงสร้างที่ซับซ้อนซึ่งมักจะรวมกริยาสองคำขึ้นไปเพื่อแสดงเหตุการณ์เดียวหรือลำดับของการกระทำ ซึ่งครอบคลุมหมวดหมู่ เช่น การเคลื่อนไหว การวางท่าทาง การรับ การใช้ การเปิด การให้ การก่อให้เกิด และการกระทำที่เป็นผล ความแตกต่างทางโครงสร้างและไวยากรณ์โดยธรรมชาติระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับผู้เรียนชาวไทย ทำให้เกิดความสับสนและความยากลำบากในการค้นหาคำเทียบเท่าที่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติ งานวิจัยก่อนหน้านี้ได้ระบุถึงปัญหาเฉพาะที่ผู้เรียนชาวไทยเผชิญกับคำสรรพนามรูปนาม โดยมักจะระบุว่าปัญหาเหล่านี้เกิดจากความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างคำกริยาสองคำในโครงสร้างของภาษาไทยและมุมมองทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันของทั้งสองภาษา ตัวอย่างเช่น สมจิต จิระนันท์พิพร และ ปริมา มัลลิกะมาส (2559) พบว่าคำสรรพนามรูปนามที่แสดงถึงเหตุการณ์ต่อเนื่องและพร้อมกันนั้นเป็นความท้าทายที่มากกว่าคำสรรพนามรูปนามประเภทอื่นสำหรับผู้เรียนชาวไทย นอกจากนี้ การศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์การแปลในบริบทที่แตกต่างกัน เช่น สุพรรณิ อาศัยราช ทศนีย์ จันติยะ และจิราภรณ์ กาแก้ว (2560) ซึ่งตรวจสอบการแปลบทความทางการศึกษาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย เผยให้เห็นกลยุทธ์ที่โดดเด่นแตกต่างกัน (เช่น การเพิ่มคำอธิบาย การเลือกคำตามบริบท หรือการละเว้นในระดับคำ) สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าคู่มือเฉพาะ (ภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ) และประเภทข้อความ (SVC) มีอิทธิพลอย่างมากต่ออาร์เรย์และความถี่ของกลยุทธ์ที่ใช้ ดังนั้น แม้จะมีกรอบการทำงานกลยุทธ์การแปลโดยทั่วไป แต่ก็ยังมีช่องว่างสำคัญในการทำความเข้าใจกลยุทธ์เฉพาะที่นักศึกษาไทยใช้เมื่อเผชิญกับความซับซ้อนทางวากยสัมพันธ์และความหมายเฉพาะตัวของ SVC ของไทย การศึกษานี้จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขช่องว่างนี้โดยการศึกษาระดับปริญญาโทเกี่ยวกับกลยุทธ์การแปลที่นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโปรแกรมภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจใช้ในการแปลโครงสร้างกริยาคุณิที่ท้าทายเหล่านี้จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยการระบุกลยุทธ์เฉพาะเหล่านี้และความถี่ของกลยุทธ์เหล่านี้ การวิจัยนี้มุ่งหวังที่จะเสนอข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับแนวทางการแก้ปัญหาของผู้เรียนชาวไทยและมีส่วนสนับสนุนวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับการแปล SVC จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 320 คน

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการแปลกริยาซ้อนจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแบบอัตนัย จำนวน 40 ข้อ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสร้างแบบทดสอบ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการแปลกริยาซ้อนจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแบบอัตนัย จำนวน 40 ข้อ โดยที่กริยาซ้อนได้จำแนกประเภทตามโครงสร้างกริยาเรียงในภาษาไทยมีทั้งหมด 8 ชนิด (ชลธิชา สุตมข, 2548: 42-66) ได้แก่ 1) กริยาเรียงที่แสดงความเคลื่อนไหว 2) กริยาเรียงแสดงท่าทาง 3) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “เอา” 4) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ใช้” 5) กริยาเรียงกลุ่มเปิด 6) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ให้” 7) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำ” และ 8) กริยาเรียงที่มีผลลัพธ์

2. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบและประเมินค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย โดยเทียบกับเกณฑ์ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) กำหนดไว้ที่ 0.5 ขึ้นไปเพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยในแบบประเมินที่กำหนดระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นในข้อ 3.2 ที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน แล้วมาทดสอบกับนักศึกษากลุ่มทดลองที่ผ่านการอบรมการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย จำนวน 6 ชั่วโมง ตามที่กำหนดไว้ในโครงการวิจัย

2. เก็บรวบรวมผลการทำแบบทดสอบที่ได้จากข้อ 3.3.1 เป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพการแปลโดยใช้กลวิธีการแปลที่แตกต่างกันจำนวน 10 กลวิธี ได้แก่ 1) การแปลแบบตรงตัว (Literal Translation) 2) การแปลแบบเอาความ (Free Translation) 3) การแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างขึ้น (Translation by a more general word) 4) การแปลโดยใช้คำที่แสดงความรู้สึกเป็นกลาง ๆ (Translation by a more neutral/less expressive word) 5) การแปลโดยการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Translation by cultural substitution) 6) การแปลโดยใช้คำยืมหรือคำทับศัพท์ แล้วเพิ่มเติมคำอธิบาย (Translation using a loan word or loan word plus explanation) 7) การแปลโดยถอดความโดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับภาษาต้นฉบับ (Translation by paraphrasing using a related word) 8) การแปลโดยถอดความโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาต้นฉบับ (Translation by paraphrasing using unrelated words) 9) การแปลโดยละคำ (Translation by omission) และ 10) การแปลโดยการอธิบายความ (Translation by illusion)

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลมีทั้งหมด 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพและปริมาณ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา และเขียนรายงานด้วยการพรรณนาประกอบตัวอย่าง

2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการแบบทดสอบ ประเด็นต่าง ๆ เป็นหมวดหมู่ อภิปรายผลที่ได้จากการทำแบบทดสอบของนักศึกษา

3. วิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อคำนวณข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการทำแบบทดสอบของนักศึกษามาวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ

4. นำผลจากการวิเคราะห์ทั้งหมดมาสรุปเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนในการทำวิจัยมีทั้งหมด 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อออกแบบทดสอบการแปลอนุกรมกริยาจาก

ภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

2. คัดเลือกนักศึกษากลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย ซึ่งกระทำโดยการให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจัดฉลากในการคัดเลือก จากประชากรทั้งหมด 80 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 20 คน สัดส่วน 1 ต่อ 4

3. สร้างแบบทดสอบการแปลกิริยาซ้อนจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยต้นฉบับภาษาไทย จำนวน 40 ข้อ ที่ประกอบด้วยกิริยาซ้อน

4. นำแบบสอบถามไปหาค่าการหาค่าดัชนีความสอดคล้องตามวิธีการของโรวินเนลลีและแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton, 1977 อ้างถึงใน บุญเรียง ขจรศิลป์, 2536)

5. อบรมให้ความรู้ในการแปลกิริยาซ้อนจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในด้านความหมายและการตีความต้นฉบับและการฝึกแปลให้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจทักษะเบื้องต้นในการแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษก่อนจะทำแบบทดสอบการแปลที่จัดทำโดยผู้วิจัย

6. นำแบบทดสอบที่ได้ตามมาตรฐานในข้อ 3.5.4 ให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างตอบคำถาม

7. นำผลที่ได้จากการตอบแบบทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อเพื่อศึกษากลวิธีที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างใช้ในการทำแบบทดสอบ

8. วิเคราะห์ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

9. สรุปผลการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

10. จัดทำรายงานการวิจัยและเผยแพร่ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบการแปลกิริยาซ้อนจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษแบบอัตนัย จำนวน 40 ข้อ โดยที่กิริยาซ้อนได้จำแนกประเภทตามโครงสร้างกริยาเรียงในภาษาไทยมีทั้งหมด 8 ชนิด (ชลธิชา สดมุข, 2548: 42-66) ได้แก่ 1) กริยาเรียงที่แสดงความเคลื่อนไหว 2) กริยาเรียงแสดงท่าทาง 3) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “เอา” 4) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ใช้” 5) กริยาเรียงกลุ่มเปิด 6) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ให้” 7) กริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำ” และ 8) กริยาเรียงที่มีผลลัพธ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แบบทดสอบกริยาเรียงที่แสดงความเคลื่อนไหว โดยที่กริยาตัวแรกจะเป็นกริยาที่แสดงความเคลื่อนไหว ได้แก่ เดิน วิ่ง และขับรถ และตามด้วยกริยาบอกทิศทาง ได้แก่ เข้าไป ขึ้น ออก มา วน

1)	ต้นฉบับ	มินา เดิน <i>ข้าม</i> สะพาน
2)	ต้นฉบับ	มินา ขับรถ <i>ไป</i> โรงเรียน
3)	ต้นฉบับ	มินา วิ่ง <i>ขึ้น</i> ไป บนภูเขา
4)	ต้นฉบับ	มินา เดิน <i>ออก</i> มา นอกบ้าน
5)	ต้นฉบับ	มินา ขับรถ <i>วน</i> <i>ไป</i> <i>วน</i> มา หลายรอบเพื่อหาที่จอดรถ

2. แบบทดสอบกริยาเรียงแสดงท่าทาง

1)	ต้นฉบับ	มินา นอน <i>ร้อง</i> เพลง
2)	ต้นฉบับ	มินา นั่ง <i>อ่าน</i> หนังสือ
3)	ต้นฉบับ	มินา ยืน <i>ดู</i> ภาพวาด
4)	ต้นฉบับ	มินา นั่ง <i>ดู</i> ทีวี
5)	ต้นฉบับ	มินา นั่ง <i>ทำ</i> งาน

3. แบบทดสอบกริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “เอา”

- 1) ต้นฉบับ มีนา เอา ผ้า *ไป ซัก*
- 2) ต้นฉบับ มีนา เอา อาหารเช้า *มา กิน*
- 3) ต้นฉบับ มีนา เอา กระเป๋า *มา ใส่* ผ้า
- 4) ต้นฉบับ มีนา เอา หนังสือ *มา อ่าน*
- 5) ต้นฉบับ มีนา เอา กำไร จากการขายหนังสือ *ไป ซื้อ* ของมาขายเพิ่ม

4. แบบทดสอบกริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ใช้”

- 1) ต้นฉบับ มีนา ใช้ มีด *ปอก* ผลไม้
- 2) ต้นฉบับ มีนา ใช้ ค้อน *ตอก* ตะปู
- 3) ต้นฉบับ มีนา ใช้ ผงซักฟอก *ซัก* เสื้อผ้า
- 4) ต้นฉบับ มีนา ใช้ โทรศัพท์มือถือ *โทร* หา เพื่อน
- 5) ต้นฉบับ มีนา ใช้ คอมพิวเตอร์ *พิมพ์* งาน *ส่ง* ครู

5. แบบทดสอบกริยาเรียงกลุ่มเปิด

- 1) ต้นฉบับ มีนา *ซื้อ* กางเกง *ใส่*
- 2) ต้นฉบับ มีนา *ทำ* อาหารเย็น *กิน*
- 3) ต้นฉบับ มีนา *อ่าน* หนังสือ *เข้าใจ*
- 4) ต้นฉบับ มีนา *ใส่* กระโปรง *ไป* งานเลี้ยง
- 5) ต้นฉบับ มีนา *ขุด* ดิน *ปลูก* พืชสวนครัว

6. แบบทดสอบกริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ให้”

- 1) ต้นฉบับ มีนา *ให้* แดง *ซื้อ* ขนม
- 2) ต้นฉบับ มีนา *ให้* น้องชาย *รดน้ำ* ต้นไม้
- 3) ต้นฉบับ มีนา *ให้* แอน *ทำ* อาหารเช้า
- 4) ต้นฉบับ มีนา *ให้* น้องสาว *ดู*ทีวี
- 5) ต้นฉบับ มีนา *ให้* น้องสาว *อ่าน* หนังสือ

7. แบบทดสอบกริยาเรียงที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ทำ”

- 1) ต้นฉบับ มีนา *ทำ* ขนมเค้ก *กิน*
- 2) ต้นฉบับ มีนา *ทำ* ทรายกร้า *ใส่* ผัก
- 3) ต้นฉบับ มีนา *ทำ* การบ้าน *ส่ง* ครู
- 4) ต้นฉบับ มีนา *ทำ* นื่อง *ร้องให้*
- 5) ต้นฉบับ มีนา *ทำ* เพื่อน *หัวเราะ*

8. แบบทดสอบกริยาเรียงที่มีผลลัพธ์

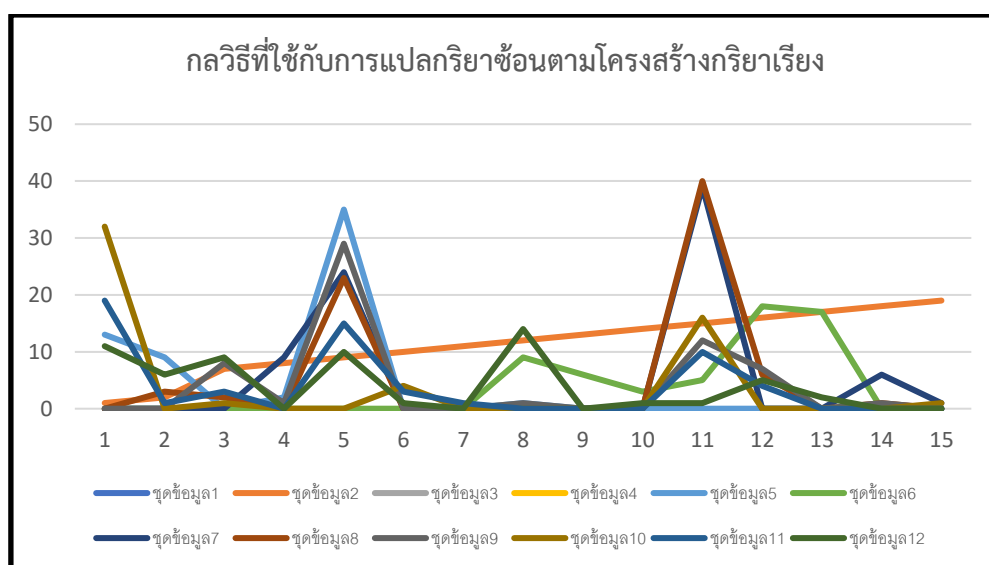
1)	ต้นฉบับ	มินา ชี จักรยาน เหนื่อย
2)	ต้นฉบับ	มินา กิน ข้าวเช้า อิ่ม
3)	ต้นฉบับ	มินา รดน้ำ ต้นไม้ เสร็จ
4)	ต้นฉบับ	มินา ตัด ผม สั้น
5)	ต้นฉบับ	มินา ล้าง จาน สะอาด

เครื่องมือในการทำวิจัยดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มีค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ที่ 0.94

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยนำเสนอสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อระบุกลยุทธ์การแปลที่ใช้โดยกลุ่มตัวอย่างในการแปลคำกริยาในภาษาไทย (Serial Verb Constructions หรือ SVCs) เป็นภาษาอังกฤษ ก่อนเริ่มงานแปล กลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจำนวน 20 คน ได้รับการฝึกอบรมการแปลคำกริยาตามคำกริยา 8 ประเภทเป็นเวลา 6 ชั่วโมง การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรมเผยให้เห็นการปรับปรุงที่สำคัญทางสถิติในผลสัมฤทธิ์ทางการแปล คะแนนเฉลี่ยหลังการฝึกอบรมคือ 12.85 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการฝึกอบรมที่ 6.1 โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งบ่งชี้ว่าการฝึกอบรมช่วยเพิ่มทักษะการแปลพื้นฐานของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพก่อนที่จะเริ่มงานวิจัยหลัก

การวิเคราะห์การแปลของนักศึกษาสำหรับรายการ 40 รายการซึ่งประกอบด้วยคำกริยาในภาษาไทย 8 ประเภท แสดงให้เห็นถึงการใช้กลยุทธ์การแปลที่แตกต่างกันทั้งหมด 15 กลยุทธ์ กลยุทธ์เหล่านี้ถูกนำไปใช้กับ SVC ทั้ง 8 หมวดหมู่ ได้แก่ คำกริยาที่แสดงถึงการเคลื่อนไหว ท่าทาง การรับ การใช้ การเปิด การให้ สาเหตุ และผลลัพธ์ของการกระทำ ผลที่ได้จากการวิจัย ผู้วิจัยได้นำมาสรุปเป็นกราฟเส้นดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 สรุปกลวิธีที่ใช้กับการแปลกริยาซ้อนตามโครงสร้างกริยาเรียง

หมายเหตุ

Series 1 = การแปลแบบตรงตัว

Series 2 = การแปลเอาความ

Series 7 = การแปลโดยถอดความโดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับภาษาต้นฉบับ

Series 8 = การแปลโดยการถอดความโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาต้นฉบับ

Series 9 = การแปลโดยละคำ

Series 10 = การแปลโดยการอธิบายความ

Series 11 = การแปลโดยการปรับโครงสร้างประโยคกรตุจาก (Active Voice) เป็นกรรมวาจก (Passive Voice)

Series 12 = การแปลโดยการปรับโครงสร้างระดับประโยคโดยการย้ายคำหรือวลี

Series 13 = การแปลโดยการปรับโครงสร้างระดับประโยคโดยเพิ่ม "while + กริยา + ing"

Series 14 = การแปลโดยการปรับโครงสร้างระดับประโยคโดยเพิ่ม "while + ประโยค"

Series 15 = การแปลโดยเพิ่มคำบุพบท (to) เป็นตัวเชื่อมระหว่างคำกริยา

Series 16 = การแปลโดยเพิ่มคำสันธาน (and) เป็นตัวเชื่อมระหว่างคำกริยา

Series 17 = การแปลโดยเพิ่มเครื่องหมาย comma (,) เป็นตัวเชื่อมระหว่างคำกริยา

Series 18 = การแปลโดยเพิ่มคำบุพบท (for) เป็นตัวเชื่อมระหว่างคำกริยา

Series 19 = การแปลโดยการปรับโครงสร้างระดับประโยคโดยเพิ่มคุณานุประโยค (Adjective Clause)

กลยุทธ์ที่ได้รับการระบุและจัดอันดับตามความถี่ในการใช้งาน ตรงกับวัตถุประสงค์ในการพิจารณาว่ากลยุทธ์ใดถูกใช้มากที่สุดและน้อยที่สุด ห้ากลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุด ได้แก่:

1. กลวิธีการแปลโดยละคำ (แปลโดยละเว้น): เป็นกลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุด คิดเป็น 27.15% (136 กรณี) ของกลยุทธ์ที่สังเกตทั้งหมด มีการใช้บ่อยที่สุดเมื่อแปล SVC ที่ระบุการเคลื่อนไหว (ข้อความต้นฉบับ 1)

2. กลวิธีการแปลโดยเพิ่มคำบุพบท (to) เชื่อมเชื่อมระหว่างคำ (การแปลโดยเติม "to" เพื่อเชื่อมโยงระหว่างคำกริยา): กลยุทธ์นี้ใช้ในการแปล 24.55% (123 กรณี) พบบ่อยที่สุดใน SVC ที่ขึ้นต้นด้วย "use" (using) (ข้อความต้นฉบับ 4)

3. กลวิธีการแปลตรงตัว (Literal Translation): คิดเป็น 14.97% (76 กรณี) ของกลยุทธ์ นี่เป็นแนวทางที่พบบ่อยเป็นอันดับสาม ส่วนใหญ่ใช้สำหรับ SVC ที่ขึ้นต้นด้วย "ให้" (การให้) (ข้อความต้นฉบับ 6)

4. กลวิธีการแปลโดยเพิ่มคำสันธาน (และ) เป็นเพียงการเชื่อมระหว่างคำ (แปลโดยการเพิ่ม "และ" เพื่อเชื่อมโยงระหว่างคำกริยา): กลยุทธ์นี้คิดเป็น 7.98% (40 กรณี) ของทั้งหมด พบบ่อยที่สุดใน SVC ที่ระบุท่าทาง (ข้อความต้นฉบับ 2)

5. กลวิธีการแปลโดยโครงสร้างระดับการแปลโดยหลักคำหรือวลี (การแปลโดยการปรับโครงสร้างประโยคโดยการแก้ไขคำนามหรือวลีนาม): กลยุทธ์นี้ประกอบด้วย 4.99% (25 กรณี) ของกลยุทธ์ที่สังเกต โดยทั่วไปจะใช้กับ SVC ที่ระบุผลลัพธ์ (ข้อความต้นฉบับ 8)

กลยุทธ์ที่เหลือ เรียงตามความถี่จากมากไปหาน้อย ได้แก่ การแปลโดยถอดความโดยใช้คำที่เกี่ยวข้อง (4.59%) การแปลอิสระ (3.79%) การแปลโดยเติมลูกน้ำ (3.79%) การแปลโดยถอดความโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง (2.40%) การแปลโดยคำอธิบาย (1.60%) การแปลโดยเติม "for" (1.60%) การแปลโดยปรับโครงสร้างประโยคด้วย "While + กริยา + - ing" (1.2%) การแปลโดย การปรับโครงสร้างประโยคด้วย while + clause (0.80%) การแปลโดยเติม Adjective Clause (0.40%) และกลวิธีการแปลโดยโครงสร้างประโยคกรตุจาก (Active Voice)

เป็นกรรมวาจก (Passive Voice) (การแปลโดยการเปลี่ยน Active Voice เป็น Passive Voice) ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุด เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว (0.20%)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน หลังจากได้รับการฝึกอบรมการแปลคำกริยาในภาษาไทย 8 ประเภท (Serial Verb Constructions หรือ SVCs) เป็นเวลา 6 ชั่วโมง พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการแปลของพวกเขามีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (คะแนนเฉลี่ย 12.85 คะแนนหลังการฝึกอบรม เทียบกับ 6.1 คะแนนก่อนการฝึกอบรมที่ระดับนัยสำคัญ 0.05) การปรับปรุงนี้บ่งชี้ว่าการเรียนการสอนโดยตรงและการฝึกฝนสามารถเสริมทักษะพื้นฐานของผู้เรียนในการจัดการกับโครงสร้างทางภาษาที่ซับซ้อนเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลังจากการฝึกอบรม นักศึกษาได้ใช้กลยุทธ์การแปลที่แตกต่างกันทั้งหมด 15 กลยุทธ์ในการแปลคำถาม SVC ของภาษาไทย 40 ข้อเป็นภาษาอังกฤษ การระบุกลยุทธ์เหล่านี้ตรงกับวัตถุประสงค์การวิจัยโดยตรงในการสำรวจวิธีการที่นักศึกษาใช้เพื่อเอาชนะความแตกต่างทางโครงสร้างและไวยากรณ์โดยธรรมชาติระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

กลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุดคือ "การแปลโดยการละเว้น" (27.15%) ผลการค้นพบนี้สอดคล้องกับคำจำกัดความของการละเว้น โดยคำหรือวลีจะถูกละเว้นโดยเจตนาหากการละเว้นนั้นไม่ทำให้ผู้อ่านสับสนหรือเข้าใจผิด แต่ยังรักษาความหมายของข้อความต้นฉบับไว้ ความถี่ของการละเว้นที่สูงอาจเกิดจากหลายปัจจัย ประการแรก SVC ของไทยมักจะกระชับมาก และการแปลตรงคำต่อคำเป็นภาษาอังกฤษอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรืออึดอัด ทำให้การละเว้นเป็นกลยุทธ์การลดความซับซ้อนในทางปฏิบัติสำหรับผู้เรียน ประการที่สอง เมื่อต้องเผชิญกับความซับซ้อนของการแสดงออกถึงการกระทำหลายอย่างหรือเหตุการณ์ที่ซับซ้อนเพียงเหตุการณ์เดียวที่มีคำกริยาหลายคำในภาษาไทย ผู้เรียนอาจเลือกที่จะถ่ายทอดเฉพาะข้อมูลที่สำคัญที่สุด โดยละเว้นองค์ประกอบที่ไม่สำคัญเพื่อรักษาความชัดเจนและหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว สุพรรณิ อาศักราช และคณะ (2560) ยังพบว่า "การตัดคำหรือวลี" เป็นกลยุทธ์ระดับคำทั่วไป (17.83%) ในการแปลบทความทางการศึกษาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย แม้ว่าคำภาษาและประเภทของข้อความจะแตกต่างกัน แต่การละเว้นการใช้เป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาเน้นย้ำถึงประโยชน์โดยทั่วไปของกลยุทธ์ดังกล่าวในการแปล ซึ่งอาจบ่งชี้ถึงแนวโน้มในการทำให้เรียบง่ายขึ้นหรือทำให้กระชับขึ้นเมื่อโครงสร้างทางภาษาแตกต่างกัน

กลยุทธ์ที่พบบ่อยเป็นอันดับสองคือ "การแปลโดยการเพิ่ม 'to' เพื่อเชื่อมระหว่างกริยา" (24.55%) การใช้ที่มากนี้บ่งชี้ว่านักเรียนตระหนักถึงความจำเป็นในการสื่อความถึงความสัมพันธ์ระหว่างกริยาใน SVC ของไทยอย่างชัดเจน ซึ่งมักจะสื่อถึงจุดประสงค์ ผลลัพธ์ หรือลำดับ ภาษาอังกฤษมักใช้ infinitive กับ "to" เพื่อแสดงจุดประสงค์หรือเสริมกริยาบางคำ (เช่น "go to buy" "come to see") ดังนั้น นักเรียนจึงน่าจะใช้กลยุทธ์นี้เพื่อสร้างโครงสร้างที่ยอมรับได้ทางไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษ ซึ่ง SVC ของไทยอาจเพียงแค่วางกริยาไว้ข้างๆ กัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของผู้เรียนที่จะปรับความสัมพันธ์โดยนัยของ SVC ของไทยให้เข้ากับโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ชัดเจนซึ่งพบได้ทั่วไปในภาษาอังกฤษ ซึ่งบ่งบอกถึงความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเพื่อสื่อถึงการกระทำที่ซับซ้อน การแปลตามตัวอักษร (14.97%) เป็นกลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดเป็นอันดับสาม ซึ่งสอดคล้องกับความเข้าใจที่ว่า การแปลตามตัวอักษร ซึ่งยึดตามโครงสร้างไวยากรณ์และรูปแบบของข้อความต้นฉบับอย่างใกล้ชิด มักทำหน้าที่เป็นกลยุทธ์เริ่มต้นหรือกลยุทธ์เริ่มต้นสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขามีความมั่นใจน้อยกว่าหรือเมื่อโครงสร้างดูคล้ายกัน

อย่างผิวเผิน อย่างไรก็ตาม ตามที่แหล่งข้อมูลระบุ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างทางโครงสร้างอย่างมีนัยสำคัญ เช่น การปรับเปลี่ยนวลีคำนาม แม้ว่าบางวลีจะตรงไปตรงมา แต่การแปลตามตัวอักษรมากเกินไปอาจทำให้เกิดความอึดอัดหรือเข้าใจผิด โดยเฉพาะกับโครงสร้างที่ซับซ้อน เช่น การแปลตามตัวอักษรแบบ SVC

กลยุทธ์ที่ใช้บ่อยที่สุดอันดับที่สี่และห้า ได้แก่ "การแปลโดยการเพิ่ม 'และ' เพื่อเชื่อมระหว่างกริยา" (7.98%) และ "การแปลโดยปรับโครงสร้างประโยคโดยปรับเปลี่ยนคำนามหรือวลีคำนาม" (4.99%) การใช้ "และ" แสดงให้เห็นว่าบางครั้งนักเรียนมองว่าการกระทำในการแปลตามตัวอักษรเป็นลำดับหรือประสานกัน โดยเชื่อมโยงกันอย่างเชื่อมโยง กลยุทธ์การปรับโครงสร้างนั้นแม้จะเกิดขึ้นน้อยกว่า แต่ก็แสดงให้เห็นถึงแนวทางขั้นสูงที่นักเรียนพยายามจะปรับวลีหรือจัดระเบียบองค์ประกอบใหม่ภายในประโยคเพื่อให้ความเป็นธรรมชาติหรือชัดเจนยิ่งขึ้นในภาษาอังกฤษ โดยก้าวข้ามการถ่ายทอดแบบคำต่อคำแบบง่าย ๆ

ในทางกลับกัน กลยุทธ์ที่ใช้กันน้อยที่สุดคือ "การแปลโดยเปลี่ยนกริยาที่แสดงการกระทำเป็นกริยาที่แสดงการกระทำ" (0.20%) ความถี่ต่ำนี้สามารถตีความได้ว่าเป็นการบ่งชี้ว่าการแปลงกริยาเป็นการแปลงไวยากรณ์ที่ซับซ้อนกว่า ซึ่งนักเรียนอาจขาดความสามารถหรือความมั่นใจในการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการปรับเปลี่ยนโครงสร้างระดับสูงที่ไม่ได้แก้ไขความท้าทายหลักของการเชื่อมกริยาใน SVC โดยตรง ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าทำไมผู้เรียนจึงให้ความสำคัญกับกลยุทธ์อื่นๆ

การใช้กลวิธีที่แตกต่างกันอาจเป็นสาเหตุมาจากความแตกต่างของต้นฉบับและความแตกต่างของโครงสร้างทางภาษาระหว่างต้นฉบับ (ภาษาไทย) และฉบับแปล (ภาษาอังกฤษ) เมื่อการวิจัยนี้ศึกษาในเชิงลึก คือ การศึกษาที่เน้นเฉพาะการแปลกริยาซ้อนตามโครงสร้างกริยาเรียง พบว่า ต้นฉบับที่ 8 ใช้กลวิธีการแปลมากที่สุด จำนวน 10 กลวิธี รองลงมาเป็นต้นฉบับที่ 7 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 8 กลวิธี ต้นฉบับที่ 5 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 7 กลวิธี ต้นฉบับที่ 2 และ 4 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 6 กลวิธี และต้นฉบับที่ 1, 3 และ 6 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 5 กลวิธี การใช้กลวิธีที่หลากหลายในการแปลอาจแสดงให้เห็นถึงความยากในการแปลต้นฉบับนั้น ๆ ผู้แปลจึงคิดหาวิธีแก้ปัญหาการแปลด้วยวิธีการที่ต่างกันไป ดังเช่นการศึกษาของ สมจิต จิระนันท์พิร และปรีมา มัลลิกะมาส (2559) ผลการวิจัยพบว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงที่แสดงเหตุการณ์ต่อเนื่องกันและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันเป็นปัญหามากกว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงที่แสดงเหตุการณ์แบบอื่น ๆ สาเหตุของปัญหาอาจเกิดจากความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของคำกริยา 2 คำในหน่วยสร้างกริยาเรียงในประโยคต้นฉบับ (ภาษาอังกฤษ) และฉบับแปล (ภาษาไทย) มีมุมมองที่แตกต่างกันและความแตกต่างด้านไวยากรณ์ของภาษาทั้ง 2 ฉบับ ก็อาจเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาในการแปลอีกสาเหตุหนึ่งก็อาจเป็นไปได้

รูปแบบโดยรวมของการใช้กลยุทธ์เน้นย้ำถึงแนวทางการแก้ปัญหาของนักเรียนเมื่อพบกับความซับซ้อนเฉพาะของ SVC ของไทย ความหลากหลายของกลยุทธ์ 15 กลยุทธ์ ตั้งแต่การละเว้นง่าย ๆ ไปจนถึงการปรับโครงสร้างที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น

การใช้กลวิธีที่แตกต่างกันอาจเป็นสาเหตุมาจากความแตกต่างของต้นฉบับและความแตกต่างของโครงสร้างทางภาษาระหว่างต้นฉบับ (ภาษาไทย) และฉบับแปล (ภาษาอังกฤษ) เมื่อการวิจัยนี้ศึกษาในเชิงลึก คือ การศึกษาที่เน้นเฉพาะการแปลกริยาซ้อนตามโครงสร้างกริยาเรียง พบว่า ต้นฉบับที่ 8 ใช้กลวิธีการแปลมากที่สุด จำนวน 10 กลวิธี รองลงมาเป็นต้นฉบับที่ 7 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 8 กลวิธี ต้นฉบับที่ 5 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 7 กลวิธี ต้นฉบับที่ 2 และ 4 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 6 กลวิธี และต้นฉบับที่ 1, 3 และ 6 ใช้กลวิธีการแปล จำนวน 5 กลวิธี การใช้กลวิธีที่หลากหลายในการแปลอาจแสดงให้เห็นถึงความยากในการแปลต้นฉบับนั้น ๆ ผู้แปลจึงคิดหาวิธีแก้ปัญหาการแปลด้วยวิธีการที่ต่างกันไป ดังเช่นการศึกษาของสมจิต จิระนันท์พิร และปรีมา มัลลิกะมาส (2559) ผลการวิจัยพบว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงที่แสดงเหตุการณ์ต่อเนื่องกันและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันเป็นปัญหามากกว่าหน่วยสร้างกริยาเรียงที่แสดงเหตุการณ์แบบอื่น ๆ สาเหตุของปัญหาอาจเกิดจากความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของคำกริยา 2 คำในหน่วยสร้าง

กริยาเรียงในประโยคต้นฉบับ (ภาษาอังกฤษ) และฉบับแปล (ภาษาไทย) มีมุมมองที่แตกต่างกันและความแตกต่างด้านไวยากรณ์ของภาษาทั้ง 2 ฉบับ ก็อาจเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาในการแปลอีกสาเหตุหนึ่งก็อาจเป็นไปได้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีพัฒนาการทางสถิติที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในผลสัมฤทธิ์ทางการแปล หลังจากได้รับการอบรมการแปลคำกริยาในภาษาไทย 8 ประเภท (Serial Verb Constructions หรือ SVCs) เป็นเวลา 6 ชั่วโมง คะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการแปลเพิ่มขึ้นจาก 6.1 ก่อนการอบรมเป็น 12.85 หลังการอบรม โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนโดยตรงและการฝึกปฏิบัติมีประสิทธิผลในการเสริมสร้างทักษะพื้นฐานของผู้เรียนในการจัดการกับโครงสร้างทางภาษาที่ซับซ้อนเหล่านี้

หลังจากการอบรม นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจจำนวน 20 คน ซึ่งเป็นผู้เข้าร่วมการศึกษานี้ ได้ใช้กลยุทธ์การแปลที่แตกต่างกันทั้งหมด 15 กลยุทธ์ในการแปลคำถาม SVC ของภาษาไทยจำนวน 40 ข้อเป็นภาษาอังกฤษ

กลยุทธ์การแปลที่ใช้บ่อยที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่: การแปลโดยละคำ ใช้ 136 ครั้ง คิดเป็น 27.15% ของกลยุทธ์ทั้งหมด ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่พบบ่อยที่สุด การแปลโดยเติม 'to' เพื่อเชื่อมระหว่างกริยา: ใช้ 123 ครั้ง คิดเป็น 24.55% นี่เป็นกลยุทธ์ที่พบบ่อยเป็นอันดับสอง การแปลตามตัวอักษร: ใช้ 75 ครั้ง คิดเป็น 14.97% นี่เป็นกลยุทธ์ที่พบบ่อยเป็นอันดับสาม การแปลโดยเติม 'and' เพื่อเชื่อมระหว่างกริยา: ใช้ 40 ครั้ง คิดเป็น 7.98% การแปลโดยปรับโครงสร้างประโยคโดยดัดแปลงคำนามหรือวลีคำนาม: ใช้ 25 ครั้ง คิดเป็น 4.99% ในทางกลับกัน กลยุทธ์ที่ใช้น้อยที่สุดคือ "การแปลโดยเปลี่ยน Active Voice เป็น Passive Voice" ซึ่งใช้เพียงครั้งเดียว คิดเป็น 0.20% ของกลยุทธ์ทั้งหมด การศึกษานี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการแปลโครงสร้างกริยาต่อเนื่องในภาษาไทย 8 ประเภทเฉพาะ ได้แก่ 1) การเคลื่อนไหว 2) การวางท่าทาง 3) เริ่มต้นด้วย "รับ" 4) เริ่มต้นด้วย "ใช้" 5) กลุ่มเปิด 6) เริ่มต้นด้วย "ให้" 7) เริ่มต้นด้วย "ทำ" และ 8) SVC ที่มุ่งเน้นผลลัพธ์

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีที่มอบทุนสนับสนุนงานวิจัย ขอขอบคุณนักศึกษาระดับปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีที่เข้าร่วมดำเนินการวิจัย และขอขอบคุณทีมวิจัยที่ทำงานนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

ชลธิชา สุธมข. (2548). *The syntax and Semantics of Serial Verb Constructions in Thai*.

วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยทักษิณสติน.

นายอินทร์. (2567). หนังสือ “แฮร์รี่พ็อตเตอร์” เล่ม 1-7 กับหน้าปกที่เปลี่ยนไป.

<https://www.naiin.com/news-activities/3698>

บุญเรียง ขจรศิลป์. (2536). *สถิติวิจัย 1*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมจิต จิระนนทิพร และ ปรีมา มัลลิกะมาส. (2559). ปัญหาการแปลหน่วยสร้างกริยาเรียงภาษาไทยเป็น.

ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย. วารสารอักษรศาสตร์. 45(2), (2559). 205-262.

สุพรรณิ อาศัยราช ทศนีย์ จันตียะ และจิราภรณ์ กาแก้ว. (2560). ปัญหาและกลวิธีการแปลบทความทางการศึกษาจาก

ภาษาอังกฤษเป็นไทยของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษศึกษา. วารสารการศึกษาและการพัฒนามนุษย์.

1(1), (2560), 71-85.

Baker, Mona. (2011). *In the Other Words*. London: Routledge.

